

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eidem. 228.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Παμπρεπίω Διακόνω. σις.

Pampretio Diaconō. 226.

Σύμβολόν ἐστίν, ὃ θαυμάσιε, μέγιστον τῶν πεπαισθαι τῶν ἀκούσαντα, ὃ τῆς λεχθέντων ἔπαυσις. ἔ γάρ ἐστιν ἅπας οἷται χαλᾶς ἔχειν, τέτοις φάσκαι μὴ πεπαισθαι. ὡσπερ γάρ ὅσα κακίῳ ζῶντι, ἐπιφύγειν ἀπὸ δακρυῶν, εἰ σφροδῶντι. ἔπος ἂν θαυμάζοιμι, πάντας αἰρέμεθα. τῷ χρεὶν δὲ ταῦτα λέγω, ἵσως ὅσα ἀγνοεῖς, ὁφείλων ἰσθῆναι ἐπιγινώσκαι συμβεβηκὸς εἰς πέρας ἀγαγεῖν.

Maximo argumento est, vir admirande fidem auditori factam esse, cum ea, quae dicta sunt, laudat. Neque enim fieri potest, ut quae aliquis probè atque commodè dicta esse arbitrat, hæc sibi persuasa esse neget. Ut enim, quæ vituperamus, eaque quoque, si sana mente sumus, fugimus: eodem modo, quæ laudamus ac suspicimus, eaque quoque omnino amplexamur. Quorsum autem hæc dicam, forrasse non es nescius: qui consilium, quod laudasti, exequi atque ad exitum perducere debes.

Στατηρίω μονάζοντι. σις.

Strategio monacho. 227.

Μὴ ἀγνοεῖ, ὦ φίλος, ὅτι ἡσυχαστής ἐστι ἡ μακαρίας ζωῆς. ἢ τῶν παθῶν ἐκφρασίς. ἢς ἔδδεν ἐκταχθέντος, ἔδ' ἐκλεέστερον γένοιτ' αὐ.

Ne sis nescius, o amice, beatæ vitæ materiam, turbulentorum animi motuū oppressionem esse: qua nec optabilius, nec præclarius quicquam esse queat.

Τῷ αὐτῷ. σις.

Eidem. 228.

Εἰ καὶ ἐπέθετό σοι ὁ κοινὸς ἀπὸ πάντων ἐχθρὸς, ὡς ἀπὸ σοῦ παρρησιόμοτος, καὶ ἐξ ἑπιδρομῆς ἀπασῶν σε πῦρ πολιτείας λυφόμενος, ἀλλ' αὐτὸς, ὡς ἐπιθόμιμ, ἀκοιμήτω ἀπὸ δὲ πῦρ θείαν παρρησιόμοτος συμμαχίαν, πολλοὺς μὲν αὐτῷ πόνους εἰς πῦρ πολιορίας ἀφ' ἐξήσας, ἀσφακτα δὲ αὐτῷ τὰ μηχανήματα, καὶ τὰς ἐλεπίλους ἀπέδειξας, καὶ τὸ πρόπαον κατ' αὐτῷ λαμπρότερον ἐξήσας. συγχαίροντες οὐ σοὶ ὅτι τῆς νίκης, καὶ τὰς ἐπιπινικαῖς ἔδδοντες ἀσφακτα ἐπιπινικαῖς καὶ παρρησιόμοτος σε αὐτῷ. ὁ γὰρ πολέμιος ἔπε ἀφ' ἐξήσας οἶδεν, ἔπε ἐπιπινικαῖς ὅτι κατατα, ἔπε ἐπιπινικαῖς ἔως θαλάσσης, ἀλλ' ἀπὸ ὅπλων καὶ μηχανημάτων ἀκούμενος τῆς οἰκείας φύσεως, ὅταν κατ' αὐτῷ ὅτι κατατα, οὐ τὸ ἠπείθετα ἐννοῶν, ἀλλὰ τὸ νικῆσαι ὀνειροπολῶν. πάσῃ οὐ φυλακῇ τῆρε πῦρ αὐτῷ καρδίας, ἔ γάρ μοισειδής. ῥαδίως γὰρ αὐτῷ ἔαλω, ποικίλη δὲ πῦρ ἐστὶ καὶ πολυτρόπος, ἢ παρρησιόμοτος αὐτῷ μάχη. ὅταν

Quamquam te communis ille omnium hostis aggressus est, velut ad primum clamorem devicturus, atque omnem tuam vitæ rationem primo imperu arrepturus: tu tamen, ut accepi, pervigili studio diuina opem obtendes, multos quidem ipsi ad obfidionem labores conciliauisti, irritas autem ipsius machinas atque tormenta reddidisti, ac luculentum aduersus eum triumphu crexisti. De victoria itaque tibi gratulantes, ac triumphum canentes, te monemus, ut excubes, tibi que animum & mentem adhibeas. Hostis enim nec pudore commoueri, nec rubore affici nouit, nec ad extremum vsque vitæ spiritum desperatione frangitur: verum armorum ac tormentorum loco natura sua contentus, omni tempore insidias struit, non se victu fuisse cogitans, sed superiore abscessisse somnias. Quocirca omni custodia serua cor tuum. Neque enim simplex (nam facile deprehendi posset) verum varia & multiplex aduersus eum pugna est. Nam cum per pudicitiam ac temperantiam victus est, per

Στ

avaritiam pugnat. Cùm autem hinc quoque vulnus accepit, per invidiam insidias parat. Quòd si hæc etiam aliquè superasse conspiciat, amicos armat. Quòd si horum quoque impetus sustinuerit, famulos ad bellum instruit. Quòd si ne ab his quidem superatus sit, contempcionem ac segnitiam immittit. Quòd si hanc quoque fregerit, hoc ipsi in animum inducit, vt acceptarum iniuriarum memoriam retineat. Quid autem omnia improbi illius tela recensere aggredior? Quare hæc missa faciam, illudque fortitudinem tuam admonebo, vt omni ex parte oculatam se præbeat: quandoquidè omni quoque ex parte hostis casu impetit, atque in ipsa vitalia iaculatur.

Leontio Magistriano. 229.

Illud in te minimè probo, quòd Zosimum specie tenus presbyterum, vrbis piaculum, Ecclesiæ labem, libertatis probrum, eorumque, qui cum ipso consuetudinem habent, pestem & perniciem, ac denique nullo non foedissimo nomine appelles. Et si enim ipse talis est, ac linguâ tamè tuam, quæ veritatis organum est, huiusmodi sermonibus contaminari minimè conuenit. Quamobrem tibi ipsi contumeliam inferre desine. Quamuis enim vera sint, quæ abs te dicuntur, nec quisquam est, qui te mendacij insimulare queat: tamen, quin vir probus ac moderatus sis, multisque virtutibus floreas, patientiæ quoque ornamento gestire te atque gloriari æquum fuerit.

Aphrodisio Presbytero. 230.

Commodè quidè atque opportunè, ea, quæ scripsisti, abs te aduersus eos dicerentur, qui tibi contumeliam intulerunt, nisi ipsi sese peccasse confiterentur. Confitentibus autem ipsis, intempestiua iam harum rerum memoria est: quippe quæ iam temporis ope atque auxilio destituta sit.

Antioco. 231.

Quidnam causa est, inquis, quamobrem

μηδὲ γὰρ ἀπὸ σαφροσύνης ἠπληθῆ, ἀλλὰ φιλοζηματίας πολέμει. εἰ δὲ κἀν ταῦθα πρῶθην ἀπὸ βασιλείας ὀπίσθευει. εἰ δὲ καὶ τῶν πᾶσι ἰδὲ πειρητόμων, τὸς φίλους ἐξοπλίζει. εἰ δὲ καὶ τὰς τῶν πρῶτων ἐπιβολὰς καταμείνει, τὸς οἰκίας ἐκπολεμῶ. ὅταν δὲ καταμείνει τῶν ἀλλῶ, ὀλιγοίαις ἐπιτίθει. εἰ δὲ ταύτης πειρῆς, μνηστραίας ἐπίσει. καὶ τί περιδομαί πάντα τὰ βέλη τῶν πονηρῶν φροσῶν; διὸ ταῦτα μηδὲ παύσαι, σκῆνο δὲ παραμένειμι τῇ σὴ ἀνδρεία, πάντοθεν ὁμοματωῦ ἑαυτῶν, ὡς πάντοθεν τῷ πολεμῶ βάλλοντος, καὶ εἰς τὰ χεῖρα μάστιγα ἀκοντίζοιτος.

Leontio Magistriano. σβ.

Οὐκ ἀποδέχημί σε, ἄγρος πόλεως, καὶ κηλίδα ἐκκλησίας, καὶ ἕλκην ἐλευθερίας, καὶ τῆς συνόπτης ὀλετήρα. καὶ τί γὰρ ἐγὼ τῆς ἀχίνας, Ζώσιμου τὸ δουλοῦτα φρεσύτερον, ἀπὸ κληῶντα. εἰ γὰρ καὶ αὐτὸς τοιοῦτος ὅστις, ἀλλὰ σὺ γλαῖψαι, καὶ ὄργανον ἀληθείας τυγχάσσαι, καὶ κατὰ τῶν κατὰρρυπαίνεσθαι τοῖς λόγοις. παύσαι τοῖσι σάντων ἕλκων. εἰ γὰρ καὶ ἀληθῆ τὰ λεγόμενα, καὶ ἐδὲ ὡς ψευδοδιδάσκοντες ἐπισκίπτει, ἀλλὰ σε κίσμοι ὄντα ἄδρα, καὶ πολλὰς ἀρετὰς κομῶντα, καὶ τὸ ἐνεξικαλίας διχασθῆναι εἰς διαβρωεῖν ἐγκαλλώπισμα.

Aphrodisio φρεσύτερω. σλ.

Καίως ἂν τὰ γραφέντα ὡς εἰς ἐλέγχο τοῖς εἰς σε πεπαρωκίον, εἰ γὰρ καὶ ἀμολόγηται ἐσφάλαται, ὁμολογούτων δὲ ἄωρος τῶν ἢ μνήμη τῆς ἀπὸ τῶν χριστὸς συμμαχίας ἀμολογούσαι.

Αντόχῳ. σλα.

Τίγος ἐνεκεν, ἔφης, εἶπει ἡ τὴν ἡμέροπιτος